

Ἡ βάρκα πάλευε ἀτελεισμένα πιά μὲ τὸ ρέμα. Ὁ Ἀρτέμης τὴν ἔβλεπε πῶς σέρνουνταν ἀκυβέρνητη. Ἀξαφνα ἓνα χτύπημα κυμάτου ἀναποδογύρισε τὸ ἀνάλαφρο ξύλο σὰν ἓνα κομμάτι καρυδόφλουδο.

Ὁ Ἀρτέμης δὲ συλλογίστηκε τίποτα πιά.

Μιά στιγμή οἱ πράσινες πλαγιές, τὸ μνημα τοῦ γίγαντα, πέρασαν στριφογυρνῶντας μπροστὰ στὰ μάτια του.

—Θεέ μου, βοήθησε νὰ τὴ σώσω, μούγγρισε. Ἐκαμὲ τὸ σταυρό του καὶ ῥίχτηκε ἀπὸ τὸ φοβερό του ὕψος στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ρέματος. Σὲ λίγο ξαναφάνηκε στὴν ἐπιφάνεια, ὅμως τὰ κύματα σκοντηγμένα ὀρμητικὰ ἀπὸ τὸ φρεσκάρισμα τοῦ ἀέρου, γλήγορα παράλυσαν τὴ δύναμη τοῦ Ἀρτέμη. Σὲ λίγο τὸ ἀναίσθητο κορμί του σύρθηκε γλήγορα, πότε ἀνεβαίνοντας στὴ σκοτεινὴ ὕψη τῶν κυμάτων πότε βουλιαγμένο στὰ βαθιὰ, μακριὰ γιὰ νὰ ξεβραστεῖ ἀγνώριστο καὶ σημαγμένο, ποιδὸς γνωρίζει σὲ ποιά θλιβερὴ καὶ περιλύπη παραλία.

ΑΝΤΩΝΗΣ ΓΙΑΛΟΥΡΗΣ

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

(Μίμηση τοῦ καταλάνικου El Cel del Amor
τοῦ Pere d'Alcantara Fenya).

Στὸ δρόμον ὅπου πῆγαινα, στὸ διάβα μου τὸ πλάνο,
ἀντίκρυσαν τὰ μάτια μου παράθυρο ἀνοιχτό.

Ἄχ Θεέ μου, ἄχ Βαγγελίστρα μου! στὸ παραθύρι ἐπάνω
σὲ γλάστρες εἶδ' ἀραδιαστὲς πυκνὸ βασιλικό.

Βασιλικὸ ὄλοπράσινο σὰν τὴν κρυφὴ μου ἐλπίδα,
βασιλικὸν ὀλάνθιστο σὰν ἀγοριοῦ καρδιά.

Ἄχ ἡ καρδιά μου πῶς χτυπᾷ! μὲς ἀπ' τὰ φύλλα του εἶδα
δυὸ μάτια λαμπερά.

Δυὸ μάτια λαμπερά, ὅλο φῶς, πῶς μοῦ χαμογελοῦσαν!
πόσο γλυκὰ μὲ κοίταζαν! δυὸ μάτια ὅλο ζωὴ,
κ' εἶδα πίσω ἀπ' τὰ μάτια αὐτά, γι' ἀγάπη ποὺ μιλοῦσαν,
μὴν ὄμορφη ψυχὴ.

Κ' εἶταν ψυχὴ χαρούμενη κι ἀγνή, ποὺ μοῦ ὑποσχόταν
γλυκειὰ ζωὴ σ' ἐνάρετη συζυγικὴ ἀγκαλιὰ.

Ἄντιο χρόνια θλιβερά. . . πίσω ἀπ' αὐτὴν βρισκόταν
ἡ εὐτυχία στὸν ἔρωτα κι ὁ ἔρωτας στὴν καρδιά.

A. ΑΡΓΗΣ